

- 5) Czy dyrektywa Rady 87/102/EWG⁽³⁾ z dnia 22 grudnia 1986 r. w sprawie zbliżenia przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich dotyczących kredytu konsumenckiego w wersji zmienionej dyrektywą 98/7/WE⁽⁴⁾ Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 lutego 1998 r. powinna być interpretowana w ten sposób, że RRSO obejmuje także wynagrodzenie za inkasowanie w gotówce rat kredytu lub jego część, jeżeli wynagrodzenie przewyższa znacznie konieczne koszty takiej usługi dodatkowej, oraz czy art. 14 wspomnianej dyrektywy powinien być interpretowany w ten sposób, że następuje obejście instytucji prawnej RRSO, gdy wynagrodzenie za usługę dodatkową przewyższa znacznie koszty tej usługi i nie jest wliczone do RRSO?
- 6) Czy [dyrektywa 93/13] powinna być interpretowana w ten sposób, że do spełnienia wymogu przejrzystości usługi dodatkowej, za którą uiszczane są opłaty administracyjne, wystarczy, iż cena za tę usługę administracyjną jest jasna i zrozumiała (opłaty administracyjne), nawet jeśli przedmiot świadczenia odpowiadającego tej usłudze nie jest dokładnie określony?
- 7) Czy art. 4 ust. 1 i 2 [dyrektywy 93/13] powinien być interpretowany w ten sposób, że sama okoliczność, iż opłaty administracyjne są ujęte w obliczeniu RRSO, stoi na przeszkodzie kontroli sądowej tych opłat do celów wspomnianej dyrektywy?
- 8) Czy [dyrektywa 93/13] powinna być interpretowana w ten sposób, że sama kwota opłat administracyjnych stoi na przeszkodzie kontroli sądowej do celów wspomnianej dyrektywy?
- 9) Jeżeli odpowiedź na pytanie szóste będzie brzmiała w ten sposób, że przedmiot usługi administracyjnej, za którą muszą być uiszczane opłaty administracyjne, jest wystarczająco przejrzysty, to czy w takim przypadku usługa administracyjna wraz z wszystkimi elementami wykonania, z jakimi może się ona potencjalnie wiązać, stanowi główny przedmiot kredytu konsumenckiego?
- 10) Czy art. 4 ust. 1 [dyrektywy 93/13] powinien być interpretowany w ten sposób, że do celów wspomnianej dyrektywy istotna jest między innymi okoliczność, iż konsument otrzymuje za opłaty z tytułu usługi dodatkowej świadczenie, które w zdecydowanej mierze nie leży w jego interesie, lecz w interesie wierzyciela kredytu konsumenckiego?

⁽¹⁾ Dz.U. L 149, s. 22.

⁽²⁾ Dz.U. L 95, s. 29.

⁽³⁾ Dz.U. L 42, s. 48.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 101, s. 17.

Skarga wniesiona w dniu 20 sierpnia 2014 r. – Komisja Europejska przeciwko Republice Portugalskiej

(Sprawa C-398/14)

(2014/C 380/03)

Język postępowania: portugalski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: P. Guerra e Andrade i E. Manhaeve, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Portugalska

Żądania strony skarżącej

— Stwierdzenie, że, nie zapewniając odpowiedniego poziomu oczyszczania ścieków komunalnych w 52 aglomeracjach, w odniesieniu do których stwierdzone zostało naruszenie, Republika Portugalska uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 4 dyrektywy 91/271/EWG⁽¹⁾;

— obciążenie Republiki Portugalskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgodnie z art. 4 dyrektywy 91/271/EWG ścieki komunalne przed odprowadzeniem winny, najpóźniej do dnia 31 grudnia 2005 r. w odniesieniu do zrzutów do wód słodkich i estuariów, z aglomeracji o RLM 2000–10000, zostać poddane wtórnemu oczyszczaniu lub innemu równie skutecznemu oczyszczaniu.

Zdaniem Komisji w Portugalii występuje w tej kwestii problem systemowy ze względu na to, że państwo portugalskie nie podjęło – ani na poziomie krajowym, ani na poziomie regionalnym – żadnych działań związanych z planowaniem działań mających na celu zastosowanie w ustrukturyzowany sposób przepisów dyrektywy 91/271/EWG.

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 91/271/EWG z dnia 21 maja 1991 r. dotycząca oczyszczania ścieków komunalnych (Dz.U. L 135 z dnia 30.05.1991, s. 40., specjalne wydanie polskie: Rozdział 15 Tom 02 P. 26 – 38)

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Dioikitiko Efeteio Athinon (Grecja) w dniu 22 sierpnia 2014 r. – VIAMAR – Elliniki Aftokiniton kai Genikon Epicheiriseon A. E. przeciwko Elliniko Dimosio

(Sprawa C-402/14)

(2014/C 380/04)

Język postępowania: grecki

Sąd odsyłający

Dioikitiko Efeteio Athinon

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: VIAMAR – Elliniki Aftokiniton kai Genikon Epicheiriseon A.E.

Strona pozwana: Elliniko Dimosio (państwo greckie)

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 1 ust. 3 dyrektywy 2008/118/WE⁽¹⁾ z dnia 16 grudnia 2008 r. jest prawnie wystarczalny i doskonały/bezwarunkowy i wystarczająco dokładny, tak że – mimo iż ten konkretny przepis dyrektywy nie został przetransponowany do wewnętrznego porządku krajowego państwa członkowskiego/państwa greckiego – ma on bezpośrednią skuteczność i osoba prywatna, która wywodzi z niego prawa, może się na niego powołać przed sądami krajowymi, zaś sądy te są zobowiązane je uwzględnić?
- 2) W każdym razie czy art. 130 ust. 5 krajowego kodeksu celnego w związku z art. 128 ust. 1 tegoż kodeksu, zgodnie z którymi zaświadczenie o ocleniu pojazdów wspólnotowych przywiezionych na terytorium krajowe zostaje wystawione po pobraniu opłaty rejestracyjnej, której obowiązek zapłaty powstaje w momencie wwozu takich pojazdów na terytorium krajowe, są zgodne z art. 3 lit. c) traktatu EWG, który przewiduje zniesienie przeszkód w swobodnym przepływie towarów między państwami członkowskimi?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 2008/118/WE z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie ogólnych zasad dotyczących podatku akcyzowego, uchylająca dyrektywę 92/12/EWG (Dz.U. L 9 z 14.1.2009, s. 12).